

Punkter ikke afgiver fuldstændig fyldestgørende Oplysninger, men jeg skal, saa vidt det er mig muligt, kortelig besvare de af det ærede Medlem fremdragne Spørgsmaal.

Det ærede Medlem, forstod jeg, fandt en Uoverensstemmelse mellem Udtrykkene i Lovens §§ 1 og 2, idet det i § 1 hedder, at man skal svare Skat af det Beløb, hvormed den skattepligtige Indkomst for det paagældende Aar overstiger Gennemsnittet af de tilsvarende Indkomster for de foregaaende 3 Aar, medens det derimod i § 2 hedder, at man først skal svare Skatten, naar man har en Merindtægt af 2—4,000 Kr. Jeg opfattede det ærede Medlem saaledes. Men det maa jo erindres, at Bestemmelsen i § 1 er at forstaa i Sammenhæng med § 2. Det er ikke Tanken i § 1 at sige noget, der staar i Strid med dette, at Skattepligten først indtræder, naar Merindtægten er mindst 2,000 Kr.

Det ærede Medlem spurgte dernæst, hvorfor man har udskudt Optrædelsen til 1. December, og om det ikke var ønskeligt, at Pengene kom tidligere ind, da Statskassen har god Brug for dem. Dertil skal jeg svare: Ja, med største Fornøjelse! Hvis det ærede Medlem kan skaffe Pengene tidligere ind i Statskassen, vil Finansministeren være glad ved at modtage dem. Naar man har sat en saa sen Termin, er Grunden den, at man er gaaet ud fra, at de skattelignende Myndigheder vanskeligt vil kunne blive færdige med deres Arbejde saa betids, at man kan indkræve Skatten tidligere; og jeg maa tilføje, at hvis vi nu vedtager nye Bestemmelser for Skattepaaligningen, er der snarest mere Grund til at tvivle om, at man kan blive færdig før til den 1. December.

Endvidere spurgte det ærede Medlem, hvorfor den i det oprindelige Regeringsforslag indeholdte § 13 er udgaaet. Denne Paragraf er udgaaet sammen med en Række andre Bestemmelser, der indeholdtes i §§ 11 og 12, som Følge af en Afstemning i Folketinget ud fra den Betragtning, at alle Bestemmelser, som tilsigtede at være af varig Karakter, skulde udgaa af Lovforslaget. Loven er efter sin Natur bestemt til kun at virke midlertidigt; naar den har udført sin Mission indenfor det Tidsrum, i hvilket den er bestemt til at leve, skal den være død fuldstændig. I det Øjeblik, man i Loven indfører Bestemmelser, som tilsigter Ændringer i Lovgivningen om den ordinære Indkomstskat, vil denne Lov ud over sin forbigeaaende Til-

værelse fremdeles blive holdt i Live. Man vilde da være nødt til vedblivende at referere til denne Lov angaaende Bestemmelser, som havde Hensyn til den ordinære Indkomstskat, og alle Bestemmelser af den Art enedes man derfor i Folketinget om at lade gaa ud. Blandt dem hørte ogsaa den daværende § 13.

Endvidere berørte det ærede Medlem, at der i § 10 indeholdes en Bestemmelse om, at Finansministeren for de tre der nævnte Skatteaar skal være berettiget til at kræve saavel ordentlig som overordentlig Indkomstskat betalt af den skattepligtiges fulde Indkomst, selv om han ikke har gjort Selvangivelse af sin Indkomst og Formue. Det ærede Medlem spurgte, om denne Bestemmelse giver Myndighederne en mere vidtgaaende Ret til Inkvisition og til at paalægge Tvang overfor Skatteyderne end ifølge den ordinære Indkomstskattelov. Dertil kan jeg svare, at det gør den efter min Opfattelse ikke. Det er kun, naar man ad de ordinære Veje tilvejebringer Vished for, at der er betalt mindre, end der kunde være paalagt Manden, hvis han havde gjort Selvangivelse, f. Eks. i Tilfælde af Dødsfald eller paa anden Maade, at Skatten kan indkræves af Staten i det fulde Omfang.

Endelig nævnedes det ærede Medlem ogsaa, at der fremkommer nogen Ulighed i Beskatningen af Selskaber, efter som deres Regnskabsaar følger Kalenderaaret eller en anden Periode, idet den Indtægt, fra hvilken man gaar ud, ikke bliver den samme i de to Tilfælde. Det er fuldkommen rigtigt, men jeg kan ikke indse, at man kan komme bort fra denne Ulighed, thi naar det ene Selskab afslutter sit Regnskab i Midten af Aaret, f. Eks. den 30. Juni, medens den almindelige Regel er, at man følger Kalenderaaret, maa ogsaa Opgørelsen af Selskabets Indtægter rette sig derefter, og den kommer saa til at ligge til Grund for Skattens Paaligning.

Hermed tror jeg at have besvaret de forskellige Spørgsmaal, som er blevet rettet til mig, idet jeg sluttelig skal bemærke, at Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt og tilladeligt at offentliggøre Skatteansættelserne i Kommunerne, ligger udenfor Finansministerens Omraade, og at han savner enhver Adgang til at udøve Indflydelse derpaa.

Piper: Naar jeg rettede Forespørgsel til den højtærede Finansminister vedrørende § 10, andet Stykke, var det, fordi Skatteraadene i det forløbne Aar har